

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El pervenir de Mèxic

Es presenta una mica fosc el pervenir de Mèxic. La mort d'Obregón farà trontollar la política radical i anticlerical que aquell home d'Estat representava? Fora molt sensible. En mig de la confusió i del "bluff" reaccionari que, amb llurs informacions tendencioses, estan escampant les Agències, és difícil fer-se càrrec del que a l'Anahuac passa. La darrera notícia sensacional és que Calles es nega a una pròrroga de poders. Serà veritat? Suposem que no. Un bienni més de callisme aclariria la situació i apaivagaria les passions polítiques, minvant de moment, com a conseqüència, la tensió actual.

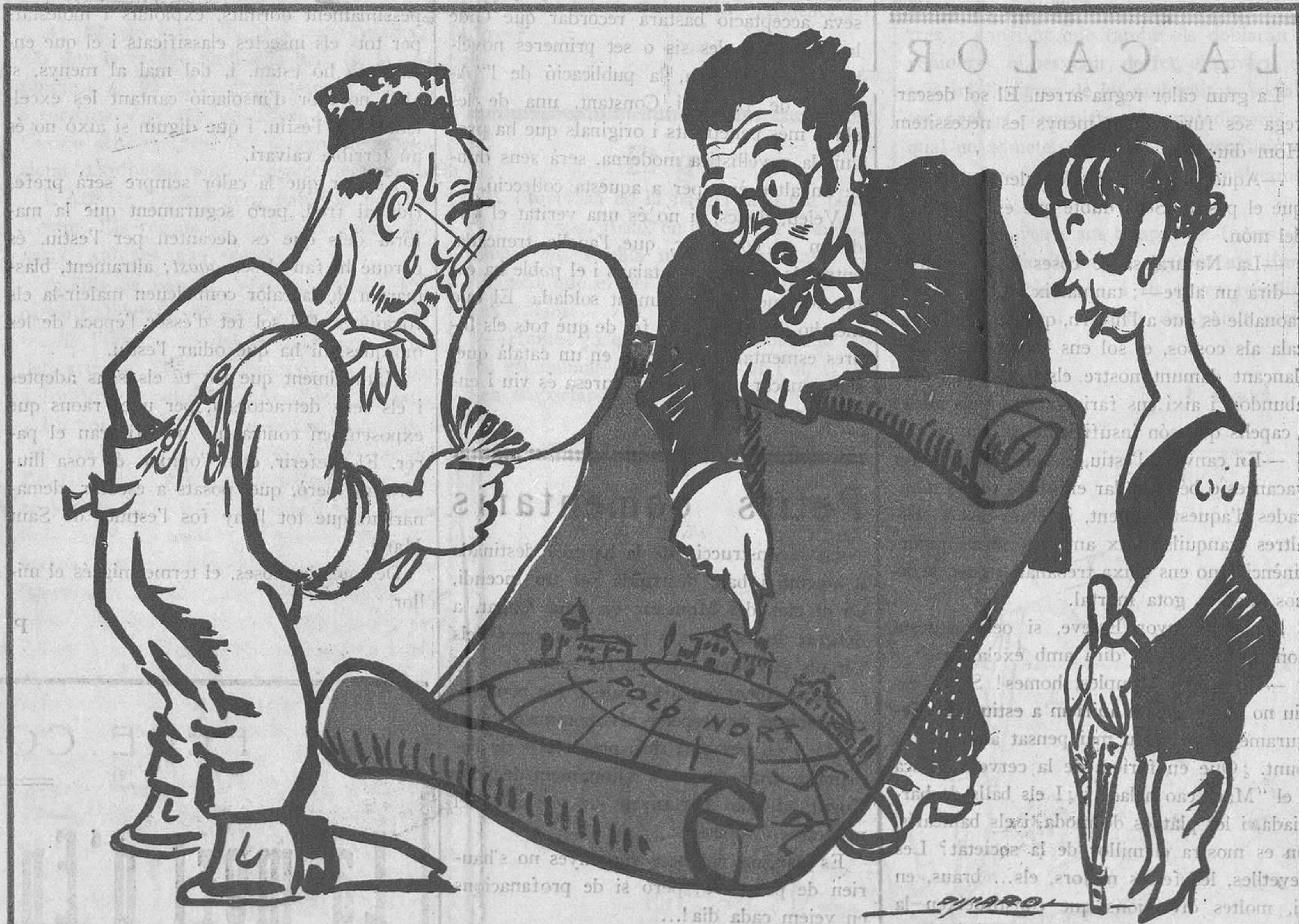
Aquesta solució, però, que és la lògica, no agrada als "trusts" informatius afectes a l'interès ianqui. Per a aquesta gent no està encara clar l'atemptat contra Obregón. Volen que a l'exterior creguin que no ha estat a les Congregacions, sinó als centres laboristes on s'ha preparat el complot. Per a què ens empassem aquesta roda de molí s'ha fet córrer que Morones, ministre del Treball del Govern Calles, havia fugit a l'Havana després del crim de Sant Angel. Per què havia de fugir Morones? Es que ell hauria fet assassinar Obregón? Amb quin objecte? El "canard" és absurd. El cop que ha rebut la revolució mexicana ve d'altra banda, ve dels perjudicats per la mateixa. Es entre aquests elements on es troba la força que ha mogut la mà de Joan Escapulari.

LA GUERRA

La resposta anglesa ha posat punt final a les declaracions que han durat més d'un any. Al pacte Kellogg és Chamberlain qui li haurà donat la seva fisonomia particular, per la famosa reserva relativa als interessos imperials. El pacte de la Societat de Nacions, deixa subsistir quatre formes de recurs a la força.

- 1.ª Legítima defensa.
- 2.ª La guerra ofensiva en tots els casos en els quals les jurisdiccions de la Societat o la intervenció del consell no hagi pogut trobar solució per deficiència del dret internacional.
- 3.ª La guerra de càstig, empresa pel conjunt de la S. D. N. contra un agressor o violador del pacte, pertorbador de l'ordre públic.
- 4.ª La guerra defensiva, prevista per acords particulars de seguretat conclusos en el quadre del pacte i sotmesos al control del consell, del qual Locarno és el prototipus.

Aleshores, sobre aquestes quatre espècies de recursos a la força, el pacte Kellogg, amb el seu preàmbul i segons la nota del 23 de juny, declara implícitament que no n'hi ha més que un de sol que sigui veritablement la guerra. És el num. 2. La legítima defensa és un dret imprescriptible tant per als particulars com per als grups o els Estats, en el dret nacional, com en l'internacional. És una reacció de força, no de guerra. L'antiga guerra punitiva (execució federal), és a dir, dirigida sota el control de la S. de

ELS GRANS NEGOCIS

—Afiguri's el bé que haurien fet una cinquantena de xalets al Pol Nord amb quarto de bany i cuina econòmica

Nacions, esdevé l'operació de policia pròpiament dita. El mateix, els acords de seguretat o defensius.

Resta, únicament, com a guerra, la guerra ofensiva, o l'ús de la força per a fer triomfar, una pretensió nacional jurídica o política, legítima o il·legítima. El posar fora de la llei la guerra "com a mitjà de política nacional", significa simplement que un Estat no pot fer-se justícia a ell mateix, i que tot ús de la força deu ésser controlada per l'autoritat pública supranacional.

S'enganyarà fàcilment, però, el que es faci il·lusions sobre l'eficàcia immediata d'aquest principi, les conseqüències del qual són llunyanes i incalculables.

Però hi ha dos grans Estats, les dues potències més grans del món, els Estats Units, promotors de la regla i Anglaterra, que hi han introduït reserves, al principi, i exigit, al seu favor, una flexibilitat.

Així l'essència mateixa del pacte Kellogg, la socialització de la força, la prohibició del dret de fer-se un mateix justícia, és deliberadament violat per Londres i Washington.

Diàleg dels desconeguts

- Quina calor!
 —N'hi ha una ona.
 —No es pot respirar!
 —Ufff!
 —Com suarem, si això segueix!
 —Seguirà. No podem fer-hi res.
 —Jo, de tant suar em torno aigua.
 —Vaja, que no em vinguin amb l'estiu...
 —Diuen que tota cuca viu.
 —La cuca sí, però l'home es mor.
 —El sol crema.
 —No passa un alè d'aire.
 —I durarà molt això?
 —Si dura ens morirem.

ANDREU BOSCH I BADIA

LA CALOR

La gran calor regna arreu. El sol descarrega ses fúries quan menys les necessitem. Hom diu:

—Aquest any apreta de valent, molt més que el passat. Sens dubte que és el de la fi del món.

—La Naturalesa té coses ben estranyes —dirà un altre—; tanmateix, el que és més raonable és que a l'hivern, quan el fred se'ns cala als cossos, el sol ens hauria d'afavorir llançant damunt nostre els seus raigs amb abundor, i així ens faria estalviar els abrics i capells que són insuficients en aquest cas.

—En canvi, a l'estiu, el sol hauria de fer vacances o bé treballar en altres terres mancades d'aquest ambient, i deixar-nos a nosaltres tranquils, puix amb les seves imperinències no ens deixa treballar a gust, fent-nos suar la gota mortal.

Però el senyor Esteve, si oïx aquesta conversació, els hi dirà amb exclamació:

—No sigueu ximplers, homes! Si a l'estiu no fes calor, on aniríem a estiuar? Segurament no heu mai pensat amb aquest punt. ¿Què en fariem de la cervesa fresca i el "Mantecao helao"? ¿I els balls de barriada, i les platges de moda, i els balnearis, on es mostra el millor de la societat? Les revetlles, les festes majors, els... braus, en fi, moltes diversions que constitueixen la joventut i el bon humor? I tot això sense comptar les magnífiques calces blanques, les incomparables camises de franella, emmendonades i les gorres boniques i elegants que fan de l'home un tipus perfecte i acabat.

J. V. A.

Llibres catalans

Cal considerar com a completament clos aquell període de la literatura catalana, durant el qual els nostres escriptors, sota la influència de "Xenius" es feren completament hermètics i es divorciaren del poble.

Només cal fixar-se en l'èxit aconseguit per alguns dels darrers llibres. Veieu, per exemple, la "Vida interior d'un escriptor", de Puig i Ferrer, obra exemplaríssima, per la seva sinceritat per la força la veritat i la bellesa amb què és escrita.

Veieu aquestes "Evocacions històriques", de Rahola, obra en la qual la història esdevé matèria poètica, sense ésser, però, mai falsejada.

Veieu, sobretot, "La mort d'En Joan Apòstol", una de les obres mestres de Pere Coromines, i en la qual, contràriament, la novel·la esdevé història, per la veritat, el realisme i l'audàcia amb què són pintades les lluites socials del final de segle. Tothom qui vulgui conèixer l'esperit íntim de la Barcelona d'aquells temps haurà de llegir l'obra de Pere Coromines.

Cal afegir, encara, que a l'acostament dels escriptors al poble hi han ajudat generosament els nostres editors. Veieu ara la creació de la Biblioteca Univers, que acaba de publicar el "Càndid", de Voltaire, i "La Sonata a Kreutzer", de Tolstoi.

De la importància del "Càndid", i de la seva eficàcia social en donaran una idea les violentes campanyes que des de "La Veu de Catalunya" i des de "Catalunya Social" li han fet els senyors Montoliu i Rucabado. De "La Sonata a Kreutzer" no cal dir-ne res. Bastarà recordar que Tolstoi ha estat un dels pocs cristians del segle XIX; l'únic gairebé que, entre tants fariseus, ha interpretat amb esperit pur les escriptures.

En el mateix sentit cal lloar l'aparició de la "Biblioteca a Tot Vent". La publicació de "Manon Lescaut", la deliciosa novel·la de l'Abat Prevost, ha estat un dels èxits més forts de llibreria. Per comprendre la seva acceptació bastarà recordar que Gidé la posa entre les sis o set primeres novel·les franceses. Ara, la publicació de l'"Adolf", de Benjamí Constant, una de les obres més penetrants i originals que ha produït la novel·listica moderna, serà sens dubte un altre èxit per a aquesta col·lecció.

Veieu, doncs, si no és una veritat el que deïem en començar, que l'anella trencada, entre els escriptors catalans i el poble ha estat novament i fermament soldada. El que més ho demostra és el fet de què tots els llibres esmentats són escrits en un català que, sense macar gens la seva puresa és viu i entenedor per a tothom.

Petits comentaris

La reconstrucció de la barraca destinada a cinema i ball, destruïda per un incendi, en el clos del Monestir de Sant Cugat, a desgrat de les queixes justificadíssimes dels Círcols Artístics, no s'ha fet esperar.

Naturalment que això palesa una mancança absoluta de respecte als monuments històrics, i no per part dels propietaris de l'edifici destruït, sinó de l'Ajuntament de Sant Cugat, al qual pertanyen els terrenys del venerable Monestir.

Es clar que aquestes vergonyes no s'haurien de permetre; però si de profanacions en veiem cada dia!...

Una més, què hi fa?

Innegablement, la major part de les notícies detallant les peripècies dels naufragats del Pol, no tenien la versemblança necessà-

ria per a ésser després confirmades pels que realment les han viscut.

Ara que els fets poden precisar-se amb més certitud, s'insinuen i es concreten acusacions que, d'ésser comprovades, deixen en greu situació a alguns dels supervivents de l'expedició àrtica.

Qui sap si seria millor que el misteri que rodeja les terres del Pol s'estengués damunt l'expedició comandada per Nobile.

Hi ha fets que és preferible que mai no arribin a posar-se en clar.

De tant en tant, llegim que ha estat processat, per falsedat de document públic, algun subjecte que ha inscrit com a legítim el fill hagut amb una dona que no és la pròpia.

Ben escatit, potser, no és cap delictes; però el codi, que prescindeix de sentimentalismes, ho condemna.

¿No és més humà reconèixer el fill que abandonar-lo?

PONCELL

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Divagacions

Serà veritat que a l'estiu tota cuca viu, però l'home, que si és cuca, serà d'una altra espècie, durant l'estiu les passa de percalla; que ho digui sinó el pobre músic de festa major i milers de estiuajants de comptagotes.

L'un regalimant continuament a causa de l'excés de treball de bufar o de rascar, això segons l'instrument que es toca, i els altres, en retornar a la ciutat, compten amb més mèrits que molts sants per a figurar en el Santoral amb l'acreditat (això abans) distintiu de màrtirs. Mal menjats, mal beguts, pessimament dormits, explotats i molestats per tots els insectes classificats i el que encara no ho estan, i, del mal al menys, si algú no mor d'insolació cantant les excel·lències de l'estiu, i que diguin si això no és un terrible calvari.

Es clar que la calor sempre serà preferida al fred, però segurament que la majoria dels que es decanten per l'estiu, és perquè hi fan el seu agost; altrament, blasmarien de la calor com deuen maleir-la els fogainers. Pel sol fet d'ésser l'època de les mosques, hi ha que odien l'estiu.

Naturalment que tot té els seus adeptes i els seus detractors i, per unes raons que exposen en contra, no modificaran el parer. El preferir, com l'opinar, és cosa lliure. Ara, però, que, posats a escollir, demanaríem que tot l'any fos l'estiu de Sant Martí.

De totes les coses, el terme mig és el millor.

P.

Respectem els ocells

Fa molt temps que sentia fretura de dir quelcom del poc respecte i amor que sentim per a l'ocellada, i dels baixos instints que s'empren en les diverses capes socials, de perseguir-la rabiosament amb els més vils paranys.

Procediments més propis de poble incapacitat i heoci, que no de ciutadans cívics i culturals, com som nosaltres.

A Catalunya hi han bastants indrets on es fa una guerra d'extermini i destrucció a aquests jolius cantaires, de tasca benefactora, destruint infinitat d'insectes que tant perjudiquen l'agricultura.

Són vergonyoses i repugnants les males arts que empren per caçar uns animalets tan indefensos, per mitjà d'innombrables trampes. I el més gran rebaixament és, encara, que molts ho ensenyen a llurs petits infants, inculcant-los la llavor de mesquines ambicions i misèries.

De continuar l'actual actitud enfront de l'ocellada, arribaran a desaparèixer, i després, quan voldrem posar-hi remei, serà tard.

Puix són ells que amb ses dolces cantarelles endolceixen nostres fatigues al pic del sol, embelleixen el meravellós quadre de la mare Natura, ens ensenyen que la vida ha d'ésser lliure, puix ells, abans de veure els seus fillets entre reixes, els maten, reporten immensos beneficis a l'agricultura, i de desaparèixer en sortiríem greument perjudicats.

Voldríem que la nostra iniciativa fos acoïllida amb interès, emprenent una croada seriosa en defensa dels ocells, imposant penyores als que es dediquin a aitals procediments. Més que de ningú, creiem que és obra que s'ha de portar a cap a l'escola, ensenyant als petits l'amor i respecte que deuen guardar vers aquests humils i alegres animals, que tan mereixedors són de la més gran protecció, i a l'ensems esdevindrem més lliures de baixos egoïsmes, enriquint el patrimoni de civilitat i bonscostums.

JOAN APÒSTOL

Tornem-hi que no ha estat res

Vostès no s'hauran innovat de què "El Progreso" ens ataca una vegada més. Té tan poca feina!

I creiem que no se'n hauran innovat perquè "El Progreso" el llegeix tan poca gent!

Una lletra del nostre corresponsal a Lleida ha motivat el raig de guitzes que amb tanta elegància com enginy ens dedica l'òrgan — o l'orgue — de "Don Lacandru".

Aquest òrgan ens diu, entre altres coses, cretins. Però, home! Si nosaltres no ens enfadem! A nosaltres no ens ofèn segons qui "El Progreso"—pobret!—no ens pot ofendre: és massa baix de sostre.

I consti una cosa: contestem perquè tant poc tenim feina. I la qüestió és passar el temps.

P.

PERE COROMINES

La mort d'En Joan Apòstol

PREU: 3 pessetes

Aviat sortirà

BARCELONA Cor de Catalunya

PER
LLUIS CAPDEVILA

Les sorpreses de l'any 1929

No es tracta de fer el calendari del pagès o l'ermità. D'ermità no en tenim res, i de pagès, encara que el fem de vegades, això no vol dir que hàgim de furar la tasca dels saurís, ni menys dels astròlegs.

Nosaltres ens limitem sempre a dir el que qualsevol pot dir i el que tothom pot saber; més, si prova de ficar-se a l'intrínquil dels que tenen l'entrellat de l'esdevenidor.

Així, doncs, el que ens proposem donar a conèixer són les variacions urbanes que hi haurà a Barcelona, sempre i quan els autors dels projectes, que hem descobert, tiren endavant; i anem al gra:

Com ja sabem tots, l'any que ve tindrem una Exposició que deixarà al bressol, no tan sols la del 1888, sinó totes les foranes que s'han fet fins ara, i, com és natural, Barcelona s'ultramodernitzarà d'acord, i per anar a la capdevantera del món, que espera àvid les concepcions nostres per astoriar-se.

S'ha d'acabar allò de que les coses extraordinàries sols poden venir de fora; nosaltres estem en condicions d'avantatjar fins els nordamericans que, amb això d'emba-dalar i embadocar, en tenien la prima fins avui. El progrés, cert que el teníem un xic oblidat; però, ara, és ben bé nostre; i, ja que li tenim fet el dogal, l'hem d'espèrmer per treure-li tot el suc. De moment, amb l'Exposició, si res més no, hi guanyarem un poble; el poble espanyol que s'està construint en un tros de muntanya, amb plaça major, porxos, hostal, carrers amb palets, apotecari, metge, batlle, secretari i rector.

Això ja és un avenç; puix, on és, a veure, la ciutat del món que, amb un obrir i tancar d'ulls es fica tot un poble a dins, com la nostra?

Però això és sols un poble, i per tant, no-res comparat amb el que es farà d'ultra-modern.

Passarem per alt la transformació de les Drassanes, del Port car en franc, del Palau dels Comtes, el d'aquell Marquès, la inauguració del de Comunicacions, del de Telèfons i de la completa urbanització i il·luminària de tots els carrers, amb la edificació de tots els solars, així com l'acabament del subterrani de Balma i dels altres subterrànies, car tot això de tan sabut i conegut, és ja més vell que nou.

El que s'ignora, encara, és el que direm a tall de xafarders o bugaderes, recomanant-los el secret, i de passada que s'aguantin fort.

Els monuments aniran tots a fora, és a dir, desplaçats de la ciutat: el de Colom, amb un far dintre la bola, anirà col·locat al lloc del far de la gola del Llobregat, i els altres, es distribuïran pels cims de la carena.

A més, se'n construirà un de nou, còpia exacta des de Colom, dedicat al mariner que descobrí primer terra, evitant un jorn sagnant a bord, i serà col·locat, amb un altre far, a la gola del Besòs. El castell de Montjuic serà convertit en Balneari, i al mig, en un gran pati, s'hi posarà una estàtua de quatre mil metres simbolitzant la Pau.

Les Rambles es cediran totes a la circulació rodada; per als vianants es farà una passera a cada cantó, a ran del primer pis, i entremig dels arbres, amb escaletes de caragol a cada cantonada, on hi haurà un pedestal per a l'urbà. Tots els quioscos desapareixeran també, ja que, en mig de la Plaça de Catalunya, n'hi haurà un de monumental amb quatre façanes, on s'hi despatxaran begudes, diaris, tabac i menjar respectivament. També n'hi haurà un altre al lloc on ara hi ha Colom, per a esmorzars, cacaus i xufles, bitllets pels viatges marítims i fotografies.

Al voltant de la Plaça de Catalunya, de sòcol a sòcol, s'hi farà una galeria de passeig per a quan plouguí; i quan no plouguí s'utilitzarà per dalt a mena de muralla. Els dies de festes oficials, la muralla servirà per a tribunes de pagament.

Al llac del Parc s'hi farà una canalització sota terra que durà a la mar, de la que prendrà el servei, reservant-se el lloc en arrendament per als pescadors de canya. El Casino serà reservat per estatge de la Societat d'individus amb cognoms irracionals.

L'Arc de Triomf serà habilitat per bar d'estiu. Els reconcs de sota l'arc seran urinaris i cabines telefòniques.

A l'illa de Balma, Vergara, Pelai i Plaça de Catalunya s'hi construirà el gran teatre de l'Opera. El del Dorado serà l'hotel dels artistes. El Liceo quedarà reservat per a funcions benèfiques i Acadèmia de balls.

La Sagrada Família ja està llesta i servirà també d'estació d'enllaç amb el far del Besòs, el del Llobregat, Montjuic, Sant Pere Màrtir i Tibidabo, per establiment d'una línia de F. C. aeri. Les Arenes seran cobertes amb una cúpula de cristalls i es transformaran en Circ. La muntanya de Sant Pere Màrtir, serà una reproducció fidel de la de Montserrat. La Granvia arribarà fins a l'Aeròdrom i a l'Hipòdrom per un cantó, i per l'altre fins al Palau de l'aviació que es farà al Besòs, amb un camp d'atterrissatge a la teulada. Els autos de lloguer, en comptes de dur franges, seran tots grocs; i els particulars, tots vermells. Els cinemes seran reglamentats també com els estancs, tant pel color com per les distàncies; i les projeccions es faran amb la sala il·luminada. Al públic, però, se li donarà, en entrar, unes ulleres negres.

Hi han, encara, altres projectes, però com que això ja és massa llarg, els deixem com a menys importants. Molts diran o dubtaran de què tot es pugui fer a l'any que

ve, tant el que serà nou com el que està començat; però no hi ha que oblidar que, ara, a Barcelona, tenim un davassall d'energies i l'hem d'aprofitar i encoratjar i... qui sap? Tal vegada... en fi, veurem, què deia l'orb.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

Pietat per als pobres

Sota el títol de "Nàufrags", s'ha obert en el diari barceloní "El Diluvió", iniciada per Eduard Sanjuà, una subscripció a profit de dues pobres dones i un nin, tots tres supervivents de la desgràcia ocorreguda en el tràgic accident del "Princesa Mafalda".

En ell perderen la vida llurs respectius marits; una d'elles es troba amb un fill als braços, sense mitjans per a poder-se guanyar el pa per al seu estimat fill. Malgrat la misèria que els envolta, la subscripció no ha assolit l'èxit que s'havia d'esperar. Només s'ha recollit la quantitat de pesetes 223'25.

¿No és una gran vergonya aquesta miserable quantitat?

¿Es que no sabeu que només en tindran per poder passar un mes? ¿Es que, altra vegada, han d'ésser nàufrags de la vida, nàufrags de la misèria i el dolor?

¿Es que no us commou el cor en pensar en el petit infant que algun dia potser trobarà a mancar un bocí de pa per a dur a la boca?

Vindrà l'hivern, vindran les pluges i les gelades, i no tindran on anar a descansar llurs cossos fuetejats per la misèria.

Com és que quan algú fa una gesta un xic brillant, de seguida s'obre una subscripció i prompte s'arriba a uns quants milers de duros.

¿No són més dignes de llàstima les pobres dones i l'infant que no els que fan una gesta brillant?

¿O és que la gent d'avui no té cor i no sent dintre la seva ànima els sofriments dels altres?

MARIAN BERNAUS

El gel

A Barcelona no hi ha gel ni per a posar el vi en fresc. Això, en una ciutat com Barcelona, ens sembla una cosa ridícula.

Diuen que el gel se l'emporten uns barcos italians.

—Home! Ja que no se n'emportaren glòria, els italians que han anat al Pol, sí podien emportar-se'n gel!

J. FARRÉ I G.

Panorama polític

A Alemanya, el cap dels socialistes, ha estat encarregat de formar Govern. Després d'una infinitat de conferències, altes i baixes, apedaçant aquí i renunciant allà, no ha pogut reeixir. Es una pena la que han de sofrir els homes de la social-democràcia alemanya. Es una situació com la dels laboristes anglesos quan foren Govern.

Per poder governar, els socialistes alemanys, han hagut de fer una concentració, de la que formen part catòlics i populars, que són els àrbitres de la situació, malgrat que tots junts no sumen els vots dels socialistes sols.

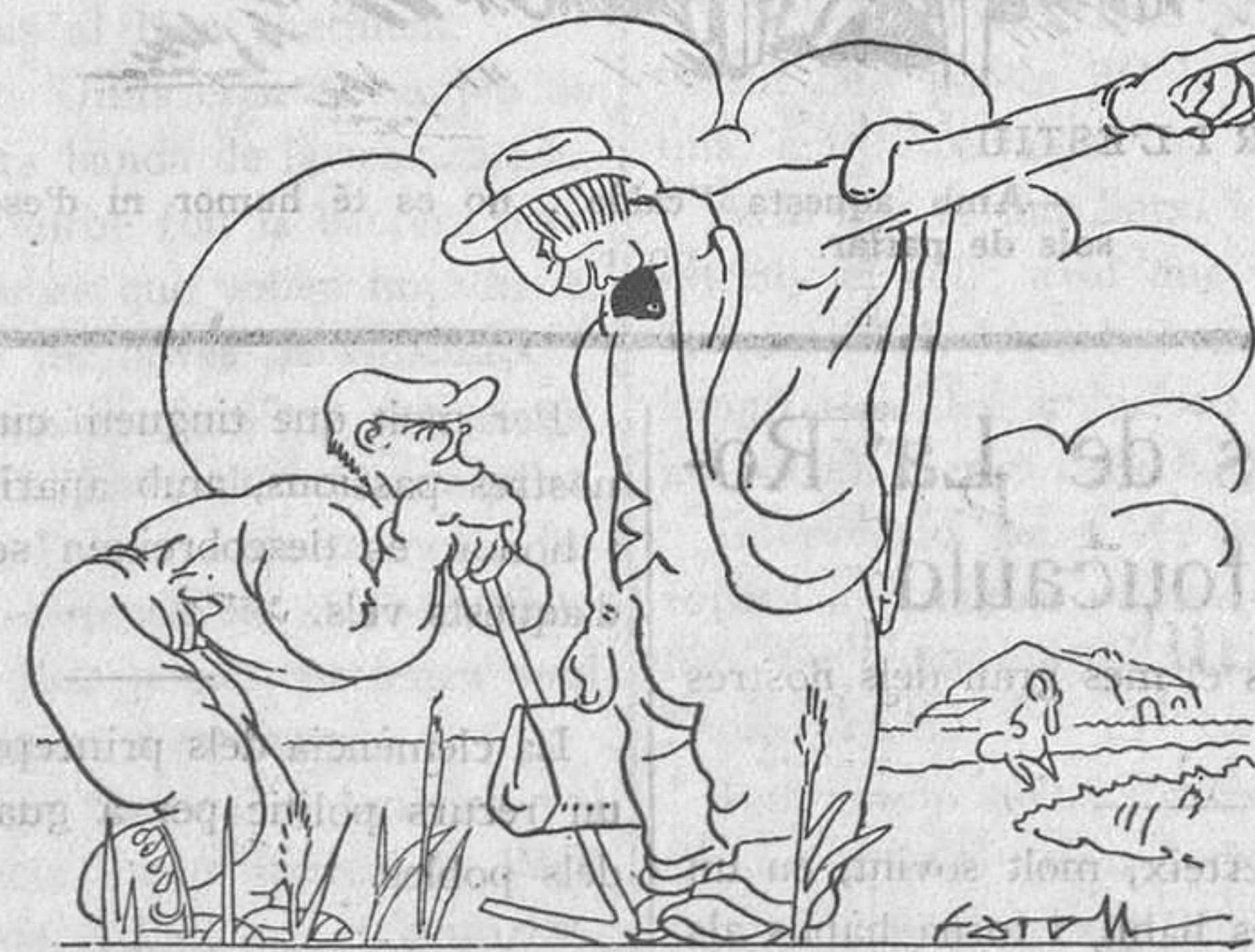
Poques seran les reformes socials que podran establir; la seva posició serà una eterna confusió, de la que en sortirà el poble decepcionat. Cap de les solucions socialistes podran portar-se a cap, perquè ho privaran tots els altres partits burgesos que prou bé saben unir-se al moment que perilla una partícula només de les seves posicions.

El gran capital està concentrat a les mans de quatre dictadors de les finances, que saben tots els jocs per a fer fracassar un govern. Una de les proves més paleses fou la situació Herriot a França. La gran finança és la dictadora encoberta de tots els governs del món, excepte el de Rússia.

La situació d'un govern socialista, sota l'omnipotència dels pitjors enemics del poble obrer, és ridícula i embarassada. Per això pronostiquem que els social-demòcrates, inconscientment soscaven llur força, i obren el pas per fer-se amos de les posicions de domini polític al partit comunista.

Els decepcionats de les seves files, cada dia més assetjats, en llurs condició econòmica, pel capitalisme agressiu, es llancen a les fileres revolucionàries del partit que més essencialment interpreta les doctrines socialistes. I si bé hem vist, en aquestes últimes eleccions, doblar els vots dels uns i els altres, i confiant que també els doblaran les venidores, el pervenir, de fet, el govern, que aclarirà l'enigma de les ambigüitats socialistes, serà el comunista, els procediments del qual no admeten cap classe de confusió entre els dos mons en pugna i completament antagònics.

Esperem veure un traspàs de forces. Els socialistes recolliran els descontents tímids dels partits burgesos, i els altres recolliran els més rebels i violents del partit social-demòcrata.

AL CAMP.

—Sóc un poeta!
—I això amb què es menja?
—Amb lletres. Per això tu no en pots menjar. Perquè no saps llegir.

Els venedors de diaris

Diuenge passat, a les sis de la tarda, a la Casa del Poble del districte V, domicili de l'Associació de Venedors de Periòdics de Barcelona, tingué lloc un acte cultural. Feren ús de la paraula el senyor Cortina i N'Angel Samblancat, els quals desenrotllaren els temes següents: "La rapidesa i el periodisme", "La cultura i el poble". Tots dos conferenciants foren molt aplaudits per la nombrosa concurrència que emplenava el local.

Després de les conferències es repartiren les ensenyes de l'entitat als associats, i acabà l'acte amb un bonx esplèndid. El festival fou amenitzat per l'orquestrina Digu-Digu.

De manera que els venedors de diaris portaran un distintiu. Això està bé. Així no els prendran per regidors o milionaris.

El llibre de Josep Pla sobre Cambó, ha aixecat gran polsaguera al seu entorn.

Blancs i negres—o vermells, com vulgueu—l'han fet objecte de forta controvèrsia només que per un detall accidental i de mal gust que l'autor ha tingut la picardia de posar-hi. Aquest detall són uns blasmes de Pi i Margall encaixats per força dintre del llibre, amb el sol propòsit de fer soroll.

Des d'aquest punt de vista hem de reconèixer que Josep Pla ha tingut un èxit, car ha aconseguit l'efecte que es proposava; i el públic tajuà de casa nostra ha palesat que encara és apte per a fer amb ell tota mena d'experiments com si fos un conillet d'Indies literari.

Davant un fet d'aquesta naturalesa, que a nosaltres ens diverteix tant com un ball de Carnestoltes, en compes de sentir indignació contra Pla i agafant-s'ho per la "tremenda", com un federal amic nostre que li volia badar el cap si no hagués fugit de Barcelona, ens estimem molt més rellegir Pi i Margall i fer-ne actualitat de l'obra seva; la qual convé recordar més del que hom acostuma.

Aquest fóra el desgreuge més efectiu que es podria retre a l'augusta figura del gran pensador català; i si de tot això en resulta que el nostre exemple té seguidors i hom torna a fullejar els llibres de Pi per reconfortar l'esperit en els moments actuals, beneïda sigui l'hora en què Josep Pla va cometre la ximpleria de dir-ne mal.

Hom diu que a Badajoz un ex-ramader de braus ha tingut la pensada de constituir un equip de futbol amb elements dels principals clubs catalans.

Això vol dir que la llista dels nostres productes típics, els teixits, la botifarra i el pa de pessic, d'ara endavant comptarà amb un nou article "made in Cathalonia": els jugadors de futbol, i s'haurà d'anar pensant en la manera d'intensificar-ne la producció fins aconseguir "standarditzar-los".

Mol aviat es celebrarà a Vinaroz un Congrés esperantista.

Li pronostiquem un èxit sorollós, per més que això de l'esperantisme ja comença a anar de baixa, car aviat la majoria serem "desesperantistes".

Primer fou l'Ajuntament de Reus i ara ha estat el de Barcelona, que s'han negat a contribuir amb llur òbol a la subscripció oberta pel Municipi de Graus, per tal d'aixecar un monument a Joaquim Costa.

No ens fa cap estranyesa.

El divertit escriptor catòlic senyor Civera Sormaní, futur director d'"El Matí" i actual corresponent de "Patria", de Manresa, advoca, des de l'esmentat rotatiu comarcal, per la difusió dels llibres catòlics i diu que, si aquests fossin més llegits "no hi hauria tanta joventut que anés a les palpentres".

Això no deu dir per als que van al cinema i no saben estar-se amb les mans quietes.

Sembla que Tunney, el boxador nordamericà, campió del món de totes les categories, ha dit que pensava deixar el "ring" per dedicar-se a la literatura.

Au! Què fan parats els nostres literats de la dreta que, en justa correspondència no s'apressen a baratar la ploma pels guants de combat?

Tinguin la certesa que guanyaran més diners fent boxa que no escrivint i, altrament, la literatura els ho agrairà.

Hom diu que als Estats Units el nombre de catòlics, en deu anys, ha augmentat de tres milions.

Es que les senyores catòliques reuneixen molt bones condicions.

A Buenos Aires els termòmetres també han fet de les seves, sota la influència de l'ona calurosa que s'ha passejat pel món. Ara que, poc després de patir una calor horrorosa, han tingut el consol de veure nevar.

Es allò que es diu: una de calenta i una de freda.

Els aficionats a les excursions dominicals amb automòbil, sembla que s'han proposat afavorir la indústria de Pompes Fúnebres. Diuenge passat, en diversos indrets de la Península, hom va registrar almenys una vintena de morts per accidents d'auto i un reguitzell de ferits.

Per això, tant se val que no s'hagués acabat la guerra europea. Almenys amb la guerra hi havia l'esperança d'obtenir guanys extraordinaris.

A la frontera greco-búlgara s'ha registrat un greu incident. Hom diu que uns soldats grecs mataren un sentinella búlgar i que això pot portar conseqüències no gens agradoses.

Creiem que no passarà res, puix tractant-se dels Balcans, un incident d'aquesta mena no deixa d'ésser una "bulgaritat".

La presó de Melun ha estat assaltada i els lladres es van emportar la caixa de cabals amb 150.000 francs.

Si la policia francesa aconsegueix detenir aquests lladregots, ¿voleu dir on els hauran de tancar per tenir-los segurs?

Potser a una casa de Banca!...

A. G.: Està bé de to, però és una mica massa llarg. De totes maneres, el publicarem, però us agrairem que d'ací endavant, si us plau, procureu condensar una mica més: el periodisme té aquestes exigències. Al principi, això sembla una grossa dificultat, sembla, àdhuc, una mutilació del propi pensament. Però amb una mica de pràctica s'aconsegueix amb facilitat fer els articles llargs o curts, a voluntat. Això, a més a més, és un exercici que dona una gran agilitat a l'escriptor.—J. F. G.: Anirà. L'errada a què alludiu, és molt fàcil de fer. Cal, per evitar-les, posar amb lletra ben clara (vós no l'hi teniu gens, al contrari) els noms, sobretot els estrangers. Comprendreu que el linotipista, per preparar que estigui, no pot tenir una cultura enciclopèdica. I una altra cosa: ¿Per què no poseu títol vós mateix als vostres articles? Un títol ben posat, moltes vegades condensa l'esperit de l'article. I això, naturalment, és difícil que ho encerti a fer un altre que no sigui l'autor.—F. M.: A part de què ens sembla una cosa excessivament personal, ens cal també confessar que no ho acabem d'entendre.—Atsot: Deixeu aquests temes per López-Picó. Els nostres lectors, si ho lleigessin, caurien malalts.—J. S.: Es una llàstima que no vulgueu donar el nom i que haguem de publicar com de redacció els vostres articles. Massa modestia. Vibrants i lleugerament mofetes com són, no triaríeu a fer-vos un nom i una posició enveja-ble al periodisme. Josep Pla no ho ha fet mai millor.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.

LA MISSIO DE LA JOVENTUT D'ARA

—No preocupar-se per res seriós, "castigar" tant com es pugui i suar i fer suar a tots els envelats de Catalunya.

L'ESCRIPTOR I L'ESTIU

—Amb aquesta "calda", no es té humor ni d'escriure ni tan sols de parlar.

Reflexions de La Rochefoucauld

L'amor propi és el més gran dels nostres aduldors.

La passió converteix, molt sovint, en un boig, a l'home més hàbil, i torna hàbils als més totxos.

Hi ha en el cor humà una generació perpètua de passions, de manera que, quan una es destrueix, és reemplaçada sempre per una altra.

Per molt que tinguem cura d'amagar les nostres passions, amb apariències de pietat i honor, es descobreixen sempre al través d'aquests vèls.

La clemència dels prínceps no és més que un recurs polític per a guanyar-se l'afecte dels pobles.

Tots tenim suficients forces per a suportar els mals dels altres.

El sol i la mort no es poden mirar cara a cara.